

Om dit luchtkasteel te bouwen heeft de gemeente op de gronden een voorkeursrecht bedongen: wil de eigenaar van de gronden deze verkopen dan moeten ze deze eerst aanbieden aan de gemeente. Dit is voor de eigenaren wat minder want onderhandelen over de prijs en instanties tegen elkaar uitspelen is dan niet meer mogelijk, er is namelijk maar één koper. Gelukkig is het voorkeursrecht maar 5 jaar geldig, de aanvraag voor het plaatsen van een dakkapel duurt tegenwoordig al langer bij de gemeente, de kans dat het gerealiseerd wordt is derhalve nihil. Wil je als eigenaar van een van de gronden ze echter binnen deze vijf jaar verkopen dan ben je de sigaar.

Omdat foto's meer zeggen dan woorden, heb ik een foto van mijn tuin aan dit verhaal toegevoegd, echter bij deze foto hoort wel een verhaal.

Zowel mijn vader als moeder zijn afkomstig van de Toom (de huidige Cranendoncklaan) en woonde bij de "koél". In 1954 besloten ze te verhuizen naar Budel-Schoot en kochten een boerderijtje van Jan de Boer, waarschijnlijk een agrariër zoals als er in die tijd dertien in een dozijn zaten. In 1968 besloten ze het boerderijtje te slopen en een

nieuw vrijstaand huis te bouwen. Omdat de boerderij werd gesloopt en een huis werd terug gebouwd bleef er ruimte over om nog een huis te bouwen. Wat ga je met die grond doen, wilde de gemeente weten. Altijd makkelijk voor de kinderen als die later op eigen benen staan, was het antwoord van mijn vader. Dat was volgens de gemeente onmogelijk, in de toekomst werd de St.Lambertus-straat verlengd en stond er, volgens de toenmalige gemeente Budel, een nieuwe woonwijk gepland op de achtergelegen agrarische gronden. Nu was het Budel-Schoot van 1968 een heel ander gehucht dan dat het nu is. Het had een vijftal cafés, een aantal kruideniers, een tweetal slagers en enkele bakkers en was de gemeente voorbereidingen aan het treffen voor het bouwen van een nieuwe school. Het was een bloeiende gemeenschap, heel anders dan nu waar bijna alle voorzieningen zijn verdwenen en Schót samen met de Hei eigenlijk het afvalputje van Cranendonck is geworden. Uiteindelijk heeft mijn vader alle grond verkocht aan de gemeente (op de foto het braakliggende terrein). Zoals te verwachten viel is er op deze grond nooit iets gebouwd. Ieder jaar werd de grond verpacht, nu wil niemand hem meer hebben en wordt het gebruikt als hondenuitlaatplaats. Omdat bijna alle voorzieningen in Schót zijn verdwenen is er ook geen vraag meer naar bouwgrond, verdwijnt de jeugd naar de grote steden en vergrijsd het dorp in snel tempo. Hoop gloort aan de horizon als er in Maarheeze 4000 appartementen worden gebouwd en er Maarheezenaren op zoek gaan naar ruimte. Die hebben we in Schót voldoende.

Om tenslotte nog even terug te komen op het werklandschap. De soep wordt meestal niet zo heet gegeten als hij wordt geserveerd. Reeds eerder werden er megalomane projecten aangekondigd (denk en het Hof van Cranendonck en het Metal Valley), maar bleef het bij blabla-verhalen. Wat echter wel altijd bleef waren de uitgaven voor de ambtelijke ondersteuning. Kijk daarom eerst even naar de Algemene Reserve of die nog toereikend is.